

VĚNOVALY SE PĚČI O ZDRAVÍ TĚCH NEJVÍC POTŘEBNÝCH

Napsal Miroslav Rozkošný, kronikář obce Pravčice

Pravčické rodačky Marie Hildegardis Uličná a Marie Eleonora Zlámalová, členky řeholního řádu Svatého Kříže, věnovaly celý svůj život péči o zdraví jiných.

O Marii Hildegardis Uličné napsal pozdější arcibiskup František Vaňák: "V jedenašedesáti letech, v době, kdy si mnohý člověk už činí právo na odpočinek, přijala milá sestra Hildegardis z rozkazu představených místo lokální představené ve Frenštátě. Byla zde stanice charitního ambulantiho ošetřování - tedy činnost vyžadující mnoha obětí, obtíží a sebezáporu. A s jakou láskou bere milá sestra na sebe tento úřad. Musela vidět a cítit, že v těch valašských chaloupkách, rozestých po kopcích a svazích, na ni za bídým zevnějškem ubohých chudáků čeká trpící Kristus, její snoubenec, její Spasitel a Pán. Jinak by nebylo možno vysvětlit si její obdivuhodnou obětavost, s kterou v zimě v létě chodila za svými nemocnými. Nestěžovala si, ba naopak, v poslední době jí zdraví dosti dobře sloužilo. Byla na svém působišti ráda. Získala si všechny svojí milou, tichou povahou, její vyrovnanost imponovala všem." Ze své obětavé práce se však dlouho netěšila a po krátké nemoci umírá ve svém posledním působišti ve Frenštátě pod Radhoštěm.

Oproti tomu z dlouhého života, ale ne zdraví, mohla se těšit další pravčická rodačka, řádová sestra Marie Eleonora Zlámalová. Spolu se setkaly na stejném pracovišti v nemocnici ve Slezské Ostravě, kde v roce 1916 obdržely od Slezského zemského výboru bronzovou medaili za dobrovolnou samaritánskou službu Červeného kříže.

Pro Marii Hildegardis Uličnou bylo jistě zajímavé i setkání o třiadvacet let později. Na jejím posledním působišti ve Frenštátě pod Radhoštěm ji přijal P. Medard Horák. Tento kněz přijal setry řádu Svatého Kříže k soukromému ošetřování nemocných, výhradně chudých, roztroušených na frenštátských pasekách. Pro představu, o jakou práci se jednalo, cituji z řádových písemností: "První muž, ke kterému řádové sestry přišly, byl velmi zanedbaný a hmyz všeho druhu měnil jeho lůžko v hotové mraveniště." O ženě brzy nato ošetřované v Trojanovicích řádová kronika píše: "V páchnoucí světničce ležela žena, která se nemohla ani hnout. Když jsme ji nadzvedly, viděly jsme, že má záda plná červů. A se stropu na nás padaly štěnice." Při přijímacím rozhovoru Hildegardis Uličné s děkanem Medardem Horákem ve Frenštátě oba zjistili, že krátkou dobu chodili do školy v Pravčicích. Děkan Horák se narodil v Němčicích a školu v Pravčicích navštěvoval jen dva roky, kdy zde s rodiči bydlel v domě číslo 50, než se rodina znovu stěhovala. Otec Medard Horák také Marii Hildegardis Uličnou ujistil, že i když nebude pochována v blízkosti svého bydliště v Kroměříži, jak si přála, nebude její hrob ve Frenštátě zapomenut. Přání Marie Hildegardis

tak zůstalo nesplněno a poslední místo odpočinku této pravčické rodačky je skutečně ve Frenštátě.

Sestra Eleonora se dožila vysokého věku, stejně jako dva její pravčičtí bratři žijící v Pravčicích, a s vážně postiženým zrakem se dočkala ještě nuceného stěhování řádových sester z Kroměříže do českého pohraničí.

Do své smrti však obě řádové sestry vykonaly mnoho obětavé práce pro chudé a nemocné v řadě míst republiky.

Následující fotografii sesterské komunity ve Slezské Ostravě, která obě rodačky z Pravčic zachycuje, zaslala sestra Pavla Křivánková z kláštera Svatého Kříže v Kroměříži. Objevila tuto velmi starou zažloutlou fotografii sesterské komunity ve Slezské Ostravě při nějaké oslavě. Na zadní straně byla uvedena jednotlivá jména. Sestra Eleonora spolu se sestrou Hildegardis sedí vedle sebe:

Na fotografii sedí sestra Hildegardis uprostřed, po její pravici sestra Eleonora